

KODOLÁNYI GYULA

Sejtelmek XII

A szemöldök mondatíve

Ahogy erős haja homlokába hullik, mikor felül veled szemben, és kiemeli a szemöldök és az orr finom vonalát – ez is olyan nézet, amelyet csak te ismersz. Hogyan fog majd ez is elmúlni e világból? Óvele, vagy tán a te emlékeid kihúnytán, halálban vagy szenilitásban? Ez jut eszedbe éjszakai órán, míg olvasólámpád mellett ülsz, s ő felül egy pillanatra az ágyban, félálomban, s a takarót eligazítja magán. Valóban, hogyan fog mindez elmúlni? Mi múlik el előbb, ki, melyikünk? Kérdezed, talán megrendülten, de mégis higgadtan az éj csendjében – amikor a lélek dolgainak kontúrjai oly világos rajzolatúak, mint az ő szemöldökének s orrának megejtő, drága íve. Megrendülten kérdezed, mégis elég higgadtan ahhoz, hogy mindezt pillanatok alatt lejegyezd, javítás nélkül, egy könnyed, finom mondatívben, amely éppen olyan (lenne?), mint az ő szemöldökének és orrának édes rajzolata. Mert olyan lesz a mondat az éji csendben, mint a szemlélődő lélek, kontúrjai világosan rajzolódnak ki, mint az ő szemöldökének s orrának íve. Mert mintha olvasólámpád fénye világítaná meg, most olyan a lélek helyrezökkenő dolgainak rendje. Ilyenkor elmúláson s a lélek alakváltozásain tűnődsz, s megkérded, magával viszi-e a lélek az ő orra ívének képét, hogy majd ráismerjen.

Sejtelmek XIV

Orfeusz alászáll

Érkeztek jelek. Láttam a beavatott szemek és kezek nyomait ránk hagyott képeken, szobrokon. De mintha nem értettem volna őket igazán.

Jöttek jelenések, éreztem őt néha magam mellett, bár feléje nem fordulhattam. Mégis, micsoda bizonyosság volt, hogy segítőt kapok.

Voltak álomi jóslatok küldetéséről: hogy egyszer majd leül velem szemben, és kitárt tekintettel figyelj szavaimat. Történetek első eljöveteleik: vállamat vonogattam. Nem, nem. Mást reméltem.

Talán, mert sejtettem, hogy ő más lesz. Hogy ajándék lesz ő, de nehezét kíván. Hogy szabadítsam magamból ki azt, aki kitapintja a képek nevét. Hogy tanítsam fülemet hallani idegeim húrjait.

Hogy meglehet, keresztül adjuk vissza lelkünket. Hogy a könnyű út reménye balga volt – csak mélységekből visszaemelkedve sóhajthatjuk majd: bevégeztetett.

Li Taj Po, egy tó felett

*Élet? Élünk. Élek.
Az út éppen elég.
Gyermekek, virágok.
Csapdák, kések, fények.*

*Mozdulsz, már nem végig.
Mindig, mit nem mondasz.
Hegek, titkok, félig.
Érti, kit beavatsz.
Eljön ő majd mégis.
Megérint, befogad.*

*Vagy nem jön, mert itt volt.
Nem tudtad, hogy itt van.
Nem tudtad, hogy ő volt.
Nem tudod, hogy ő az.*